

Gospodine Šoškiću, zamolila bih Vas da povučete paralelu, između sporta kad ste Vi igrali fudbal kod nas i sada. Zašto više nema tih učešća i uspeha na evropskim i svetskim Kupovima i medalja koje smo ranije dobijali, šta se to desilo sa našim sportom i sportistima danas? Šta bi, po Vašem mišljenju, trebalo učiniti u cilju poboljšanja?

- Razlika je velika, počev od odnosa prema igri, protivniku, gledaocu, klubskom a posebno državnom dresu. Fudbal je bio tehnički doteraniji, za oko lepši, skoro da je bio romantičan, jer se igralo iz ljubavi i za gledaoce koji su plaćali skupe ulaznice, kao što i danas plaćaju. Tokom celog susreta su bodrili svoje ljubimce, a oni su im igrom, ponašanjem i zalaganjem na terenu, to obilato vraćali. Kontakti između dve

Milutin Šoškić - Šole

P A R A L E L E

Razgovor sa legendom našeg fudbala, Milutinom Šoškićem o sportu nekada i sada, i njegova poruka matici putem Ogladala

zemlje, pa se otuda za sport i kulturu govorilo da je najbolji ambasador svoje zemlje. Mi smo tada imali državu, kakva god da je bila mi smo je imali. Imali smo zastavu, grb, himnu a sa tim i veliku obavezu, tamo gde smo zvanično predstavljali svoju zemlju. Slobodno mogu da kažem da smo to dostojanstveno činili, čime smo opravdavali materijalna sredstva koja je država ulagala u

bude jasno reći ću, da su u moje vreme gladni gledali a polugladni igrali. Danas, posve gladni gledaju, i plaćaju još skuplje karte, a previše siti igraju i za one gladne ne haju.

- Ko je po Vama, odgovoran za to ?

Svi po malo, a država najviše, riba od glave smrdi.

- Osvrnimo se na nedavne Olimpijske igre i naše katastro-

mesto u Evropi, za to godište i bili jedan od kandidata za zlatnu medalju. Izgleda da se neko uplašio da se to ne ostvari, pa su jednog vrsnog trenera ostavili bez podrške i klubovi a posebno Fudbalski Savez. Valjda su bili klubski interesi jači od reprezentacije. Svuda u normalnom svetu, posle toga sledi smena, osim kod nas. Meni se ipak čini da je politički nestabilna situacija i nesposobnost državnih rukovodioca najviše uticala na te rezultate.

- Hoćete li nam pojasniti kako to mislite, jer mi je Vaša izjava nepotpuna i neobična?

- Neobična jeste, ali je tačna. Ti mladi ljudi, sportisti, nisu znali za koju državu igraju, pod kojom zastavom nastupaju, koju himnu slušaju, na koji grb, koji bi trebao da stoji sa leve strane, drže svoju desnu ruku. Ništa od toga nisu imali, pa su se tako i ponašali. Rekao sam da ranije nije bilo odlazaka vrhunskih sportista, a o talentovanim mladim sportistima da i ne govorim. Danas se sve živo prodaje, još nije ni zaigrao za prvi tim, a već ga prodaju, uz opravdanje da klub treba da živi od nečega. Pa zar ne vidite da i država, sve što valja, prodaje. Prosto se utrkuju šta će pre i šta jeftinije prodati. Prodaju se rudnici, fabrike, šume, uspešna preduzeća, izvorišta vode, očekujem da počnu da prodaju i vazduh i zemlju, ovo malo zemlje što nam je ostalo. Najviše me boli duša što se prodaje izvorište vode Knjaz Miloš. Zašto ga prodaju, verovatno što ima takav naziv, a to je za njih nacionalizam, pa se plaše da će gospoda sponzori da se ljute i da nas neće primiti u Evropu zbog toga. Koliko znam mi smo još od svog postanka u Evropi, ali nismo u Evropi zato što nemamo državnu zastavu, što nemamo grb, himnu, što nemamo pasoš, po kome bi bili prepoznatljivi. Imamo pasoš države koja ne postoji, koja je rasturena, na svakom graničnim prelazima nas pitaju: "Šta je ovo? Ova država ne postoji".

Tražimo samo malo dostojanstva, tražimo državu, zastavu, grb, tražimo da stanete sa rasprodajom svega vrednog, ostavite bar nešto svome narodu. Ostavite nam izvorište mineralne vode Knjaz Miloš.

Lako ćemo za igrače i timove, jer gazda koji dođe umesto Miloša Marka i Nemanje, kupiče Pištu, Franca, Dzona ili Muhameda, ali naše majke neće moći da kupe svojog deci flašu kisele vode Knjaz Miloš, jer će joj možda promeniti ime, a o litri mleka da i ne govorimo. A možda će mleko biti Alpsko, pomuženo od naših krava, koza i ovaca, lepše je ime, a i nije nacionalno.

Sve prodadoše. ostala je još samo vojska, koja pored Srpske Pravoslavne Crkve, uživa najjače poverenje naroda. Hoće i nju da unište, najveći ponos i tradiciju srpskog naroda. Ne treba im vojska, ali zato stvaraju policiju i žandarmeriju, kakvog li ružnog imena. Ako je i od njih - mnogo je.

- Vi ste leteli u otadžbinu za glasanje predsednika, zar ne?

Upravo sam to hteo da kažem. Dva puta sam odlazio iz tuđine, plaćao skupu avionsku kartu i glasao za promene, misleći da će biti bolje, ali boljega nema, sve je gore. Možda će neko reći da sam nacionalista, neka znaju da jesam i da se ponosim sa tim kao i 98% Srba ali nisam šovinista, niti sam to ikada bio.

- Dali imate još neku poruku za naše vlasti?

Molim ih, kao običan smrtnik da odu do Patrijarha i Vladika, tih umnih ljudi, ili do Akademijue nauka, kod naših vrsnih akademika, filozofa, naučnika po savet, po znanje, nije sramota, a besplatno je. Ako i to neće, neka pročitaju narodnu pesmu "Buna protiv dahija", ili pesmu "Naši dani", koju je napisao u Zječaru 1880. godine Vladislav Petković Dis, (vidi stranu 32), možda će prepoznati sebe, jer iako je pesma napisana daleke 1880. godine, kompletno preslikava današnjicu. Ili neka gospoda kupe knjigu "Igra Andela" (Ljiljana Habjanović Durović), i neka je čitaju dok sede u skupštinskim klupama, umesto novina sa kojim se zabavljaju dok rešavaju, izvinjavam se, dok ništan ne rešavaju.

- Povećajte sebi gospodo platu, a za narod se ne brinite, njemu je dosta i malo vode. I treba tako da radite, vi ste, kažete revoluciju izveli, vi ste nedodirljivi, zaštićeni, vi možete sve. Dobro je što ste nam otkrili svoje pravo lice - poručuje ogorčeno Šoškić, vlastima u matici.

- Ja bih, draga gospodo, ovaj naš razgovor završio sledećim stihovima:

" Tu Knjezovi nisu radikali, Nit su radi Turci poslanici Već je rada sirotinja raja Koja globe davati ne može nit trpeti turskoga zuluma."

Š.M. S.P.

Dva velika imena iz sveta sporta, prijatelji Dan Tana i Milutin Šoškić - restoran Dan Tana u L.A.

strane, one na terenu i one na tribini bili su veoma bliski. Nesportskog ponašanja i grubosti je bilo veoma malo, jer su se igrači ponašali više fer i sportski jedni prema drugima. Klubski a posebno državni dres, bio je svetinja, i ako su u to vreme klubske i nacionalne ekipe bile sastavljene igračima raznih nacionalnosti. Prosto su svi do jednog izgarali za uspeh svoje zemlje i kluba. Otuda i brojne medalje, i prva mesta na Olimpijskim igrama, svetskim i evropskim prvenstvima. Moram da napomenem i to, da je država pomagala sport i više nego što je objektivno mogla. Narod je to shvatao i odobravao. Nije bilo odlazaka niti prodavanja igrača, tako da je kvalitet bio neprestalno prisutan i normalno da uspesi nisu izostajali. Nije bilo sportske grane, a pogotovu one u kolektivnim sportovima, da nismo bili u samom vrhu međunarodnog sporta.

Sport je ogledalo ekonomske moći i političke stabilnosti jedne

naše pripreme i takmičenja.

Danas su na žalost, sve najlepše vrednosti u sportu potpuno devalvirane. Profesionalizam je sportu uzeo dušu. Sport je postao biznis, gra se za novac koji znači sve. Uspesi se traže po svaku cenu. Zato su i fudbal i svi kolektivni sportovi postali grubi i ratnički, ne biraju se sredstva da se dođe do cilja - uspeha. Otud i droga u sportu, koja je u naše vreme bila nepoznata i posve strana, dok danas ulazi i nalazi mesta u svim granama sporta i obilno se koristi uz opravdanje: kad mogu političari, glumci i pevači, zašto ne bi i mi, to je danas moderno.

Svuda u svetu postoji zakon o sportu samo kod nas ne. A svi znamo da imamo i ministarstvo i ministra sporta.

- Kako to da nemamo zakon o sportu, zašto ?

- Pa pitajte one koji drže zakon. Da okružim sve ovo što smo razgovarali a da čitaocima

falne rezultate?

- To je ogledalo naše stvarnosti, političke nesposobnosti, državničke neodgovornosti, nemarnosti, to je ogledalo zašto imamo više gladnih nego sitih. To je glavni razlog zašto smo na Olimpijskim igrama postigli tako katastrofalne rezultate.

- Dali će neko snositi odgovornost zbog toga, i ko?

Verujte mi da neće, jer oni koji bi trebali da odgovaraju za to, oni su zaštićeni kao kineske pande. Uopšte ne razmišljaju zašto naše devojke osvajaju medalje za druge zemlje. Bilo je i izuzetaka koji su postizali uspehe, svaka čast Jasni Šekarić, Oliveri Jeftić, vaterpolistima, pa i odbojkašima koji su imali dosta problema sa povredima, ali fudbalerima, košarkašima i rukometašima svaki prekoračio, jer su imali katastrofalni učinak.

- Zašto?

Fudbaleri su jedan tim dugo vremena stvarali, osvojili drugo